

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **E. K.**, *zastúpeného advokátom JUDr. P. Z.*, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č.p. KRP-56/DI-2-2009 zo dňa 29. apríla 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2S 31/2009-32 zo dňa 5. novembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2 S 31/2009-32 zo dňa 5. novembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č.p. KRP-56/DI-2-2009 zo dňa 29. apríla 2009, jeho následného zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Žalovaný ako druhostupňový správny orgán uvedeným rozhodnutím zmenil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade zo dňa 12. februára 2009, č.p.: ORP-97/DI-2/SK-2009 tak, že v časti textu vo výroku rozhodnutia: „ ... ako správny orgán príslušný podľa § 54 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov...“ doplnil text „ ... účinného v čase spáchania skutku ...“. V ďalšej časti odvolanie zamietol a rozhodnutie potvrdil. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát v Poprade rozhodnutím o priestupku zo dňa 12. februára 2009, č.p.: ORP-97/DI-2/SK-2009 uznal žalobcu vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. h), k), l) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu podľa § 22 ods. 2 tohto zákona uložil sankciu:

1/ pokutu vo výške 450,-Eur

2/ zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 22 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ako vyplynulo z odôvodnenia rozsudku krajského súdu, po oboznámení sa s obsahom administratívnych spisov a ostatným spisovým materiálom, krajský súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Vychádzajúc z dokazovania vykonaného prvostupňovým správnym orgánom ako aj žalovaným, krajský súd dospel k záveru, že obidva správne orgány postupovali podľa ustanovení zákona o priestupkoch, a preto sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi uvedenými v napadnutom rozhodnutí, ktoré považuje za úplné, vecne správne a v súlade so zákonom.

Poukázal na to, že podstatnou námietkou v danej veci je, že žalovaný nesprávne vyhodnotil dôkazy a nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď nevypočul svedkov navrhovaných žalobcom. V konaní teda neodstránil rozpory namietané už v odvolaní proti prvostupňovému správne mu orgánu.

Krajský súd poukázal na znenie ustanovenia § 2 ods. 1, § 22 ods. 1 písm. h), k), l), § 51 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a v tejto súvislosti i na ustanovenie § 3, § 32 a nasl. § 46, § 47 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení ako i na ustanovenie článku 7 Ústavy Slovenskej republiky.

Konštatoval, že v zmysle vyššie napadnutých rozhodnutí žalobca porušil svojim konaním ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b), § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, za čo bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h), k), l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a bola mu uložená podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch sankcia.

Podľa názoru krajského súdu vysloveného v odôvodnení napadnutého rozsudku, dokazovaniu bola venovaná náležitá pozornosť, predmetný skutok bol dostatočným spôsobom zistený a náležite zdokumentovaný. Zo správy o výsledku objasňovania priestupku, záznamov policajtov, ktorí zistili priestupok a zo zápisnice o podaní vysvetlení jednoznačne vyplynulo, že popis skutku uvedený v rozhodnutí je totožný so skutkom ako ho popísali a zdokumentovali príslušníci policajného zboru. Súd nemá dôvod spochybňovať tvrdenie policajta, ktorý dokumentoval priestupok, a ktorý uviedol, že žalobcu videl zreteľne na mieste vodiča ako motorové vozidlo, ktorým bol spáchaný priestupok a ako z miesta vodiča po zastavení vystúpil. Policajt, ktorý dokumentoval priestupok, postupoval aj v súlade s § 8 ods. 2 zákona o policajnom zbore, keď poučil žalobcu o jeho právach, ktoré sú stanovené v tomto zákone alebo v inom všeobecne záväznom právnom predpise.

Oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie, ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní ako aj z vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch založené a taktiež zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania. Zo spisu nesporne vyplýva, že žalobca a jeho právny zástupca navrhli vypočutie svedkov označených žalobcom. Jednalo sa však o členov posádky vozidla v čase spáchania priestupku.

Správne postupoval žalovaný, ak výpovede obidvoch policajtov považoval za hodnoverné a postačujúce pre rozhodnutie vo veci. Presvedčivé je aj odôvodnenie jeho rozhodnutia a postupu v tom, že nepovažoval za potrebné k veci vypočuť osoby označené žalobcom, lebo sa jedná o osoby, ktoré boli posádkou motorového vozidla, ktorým bol spáchaný skutok, preto by ich výpovede nemohol vyhodnotiť ako dôveryhodné a prihliadať na ne, ako aj v tom, že tvrdenia žalobcu, že motorové vozidlo viedol taxikár, ktorého meno nepozná, je účelové a nepresvedčivé.

Procesné pochybenia vytýkané žalobcom tak v rozhodnutí žalovaného, ktorým doplnil text výroku a námietka, že doručené rozhodnutie nebolo nikým podpísané, nemajú vplyv na zákonnosť tohto rozhodnutia. Hodnotením zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu krajský súd nezistil logické, vecné ani právne pochybenia.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Podľa jeho názoru súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukázal na skutočnosť, že jeho výhrady smerujú proti odôvodneniu rozsudku, prečo neboli vypočutí žalobcom navrhovaní svedkovia pred správnym orgánom ako aj na súde prvého stupňa. Správny orgán vôbec nebral do úvahy výpoveď obvineného. Nevypočul ani jedného z navrhovaných svedkov, pritom oni mohli potvrdiť to, čo žalobca vo svojej výpovedi uviedol. Viedlo by to k objektívnemu zisteniu, pričom navrhnutí svedkovia by vypovedali po poučení o následkoch krivej výpovede. To, že sa jedná o priateľov a členov posádky vozidla je podľa názoru žalobcu nepodstatné. Oni s ním boli v predmetom vozidle, a teda mohli potvrdiť to, čo žalobca tvrdí vo svojej

výpovedi. Skutočnosť, že nevedel uviesť meno taxikára považuje za normálne, pretože taxikár sa nepredstavuje pri nástupe do vozidla.

Uviedol, že v rámci správneho konania (aj súdneho) sú všetky strany v konaní rovné. Odvolací správny orgán doplnil dokazovanie len o výpovede službukonajúcich policajtov a nedoplnil dokazovanie o výpovede svedkov navrhovaných žalobcom.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. decembra 2010 (§ 156 ods.1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku).

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že žalobca dňa 21. decembra 2008 o 05.40 hod. v K. na križovatke ulíc G. a M. pri vedení osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia, EČ: X. po ulici G., ceste označenej ako vedľajšia, nedal prednosť v jazde vodičovi služobného motorového vozidla polície, prichádzajúceho z M. ulice, označenej ako hlavná, ktorý musel náhle zmeniť rýchlosť a smer jazdy, aby sa vyhol zrážke a vozidlom prešiel do protismeru. Následne na ulici M. bol zastavený a podrobený dychovej skúške, pričom bolo zistené, že vozidlo viedol v stave vylučujúcom spôsobilosť pre vedenie pod vplyvom 0,64 miligramu etanolu na liter vydychovaného vzduchu, čo mu bolo namerané elektronickým meračom zn. Alcotest 7410 Dräder vyr. č. ARFM 0030. Ku kontrole nepredložil doklady potrebné pre vedenie motorového vozidla.

Uvedenú skutočnosť preukazuje najmä správa o výsledku o objasňovaní priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zo dňa 21. decembra 2008, z obsahu ktorej bolo zistené spáchanie priestupku. Podozrivým zo spáchania priestupku bol žalobca, ktorý viedol vozidlo po ceste I/67, pričom nemal pri sebe doklady potrebné k vedeniu motorového vozidla, nedal prednosť v jazde pri vychádzaní na uvedenú cestu a pri kontrole bol zistený alkohol v dychu. Správu odmietol podpísať. V správe sa nachádza záznam o tom, že žalobca sa dopustil uvedeného priestupku, pričom navádzal policajtov k dohode.

Zo záznamu spísaného dňa 21. decembra 2008 npráp. T. R. vyplýva, že dňa 21. decembra 2008 o 05.40 hod. počas realizačnej služby išiel na SAD K. po ceste I/67 v smere do P., kde na križovatke s ul. G. mu vodič Škoda Fabia K. striebornej farby nedal prednosť a vošiel mu do jazdnej dráhy, kde chcel pokračovať v smere jazdy na S. B. Po obehnutí uvedeného vozidla toto zastavil. Z vozidla z miesta vodiča vystúpil mladík, snažil sa odísť z vozidla. Miesto, kde ku skutku došlo je osvetlené pouličným osvetlením, tak zreteľne vodiča videl, nemohol sa zmýliť. Po príchode k nemu ho vyzval, aby predložil doklady, na čo uviedol, že žiadne nemá. Bol predvedený na OO PZ, pričom vo vozidle pri predvádzaní uvádzal, že vodičák je jeho chlieb a tiež navrhol, aby sa dohodli. V budove OO PZ pred a aj po dychovej skúške žalobca uviedol, že sa prizná ako kde a koľko vypil, a prečo potom jazdil, len aby sa dohodli. Potom začal tvrdiť, že žiadne vozidlo nevedol.

Z ďalšieho záznamu spísaného npráp. T. R. vyplýva, že v ten istý deň bol v budove OO PZ pri predvedení žalobcu aj poručík R. H., stála služba. Pri spisovaní správy o objasňovaní priestupku po dychovej skúške žalobca uviedol, že sa prizná len, aby sa dohodli. Potom tvrdil, že žiadne vozidlo nevedol.

Zo zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 12. februára 2009 vyplýva, že žalobca si zvolil advokáta. Podozrivému E. K. bolo podľa § 73 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov oznámené, že je obvinený zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. h/, k/, l/, ktorých sa mal dopustiť tak, že dňa 21. decembra 2008 o 05.40 hod. v K. na križovatke ulíc G. a M. pri vedení osobného motorového vozidla nedal prednosť v jazde vodičovi služobného motorového vozidla polície. Následne bol zastavený a podrobený dychovej skúške,

pričom bolo zistené, že vozidlo viedol v stave vylučujúcom spôsobilosť pre vedenie. Ku kontrole nepredložil žiadne doklady.

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru doplnilo dokazovanie vo veci výsluchom npráp. T. R., ktorý do zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 23.marca 2009 potvrdil skutočnosti, ktoré uviedol v záznamoch dňa 21.decembra 2008. Zároveň bol vypočutý aj poručík R. H., ktorý do zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 23.marca 2009 uviedol skutočnosti potvrdzujúce tvrdenia npráp. R. Zároveň pripojilo k spisu fotodokumentáciu k priestupku zo dňa 21.decembra 2008.

Prvostupňový aj druhostupňový správny orgán vyhodnotili situáciu tak, že žalobca porušil ust. § 4 ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. b/ a § 19 ods. 1 zákona o premávke na pozemných komunikáciách a bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupkov podľa ust. § 22 ods. 1 písm. h/, k/, l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

V správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sž-o-KS 92/2006 zo dňa 20. júna 2006, sp. zn. 2 Sžo 83/2007 zo dňa 25. júna 2008).

Vychádzajúc z pripojeného administratívneho spisu ako i doterajšieho priebehu konania dospel odvolací súd k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe a v odvolaní proti rozsudku nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne nevysporiadal. Tieto námietky preto nemohli obstať ani v súdnom prvostupňovom konaní a ani v súdnom druhostupňovom odvolacom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd ako aj správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona o premávke na pozemných komunikáciách a zákona o priestupkoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ani nebude opakovať odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z.z., účinnom od 15. októbra 2008).

Odvolací súd dodáva, pokiaľ žalobca tvrdil, že vozidlo nevedol, že sa jedná o účelovú námietku. Žalobca ako i jeho právny zástupca navrhli vypočutie svedkov označených žalobcom. Jednalo sa všetko o členov posádky v čase spáchania priestupku.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu udáva, že správne postupoval žalovaný, ak výpovede obidvoch policajtov považoval za hodnoverné a postačujúce pre rozhodnutie vo veci. Presvedčivé je aj odôvodnenie rozhodnutia v tom, že nepovažoval za potrebné k veci vypočuť osoby označené žalobcom, lebo sa jednalo o členov posádky vozidla, ktorým bol spáchaný skutok, preto by ich výpovede nemohol vyhodnotiť ako dôveryhodné a prihliadať na ne, ako aj v tom, že tvrdenia žalobcu, že vozidlo viedol taxikár, ktorého meno nepozná, je účelové a nepresvedčivé.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny (§ 219 ods.1, 2 Občianskeho súdneho poriadku), pričom sa stotožnil s právnym posúdením veci, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovení § 224 ods. 1 v spojení § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi

náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 8. decembra 2010

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová